

Arrest

nr. 268 394 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord in het gesloten centrum te Holsbeek door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 20 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken en op (...) 1979 geboren te zijn in X, in de provincie Nimba. U bent etnisch Mano. U deed aan landbouw in uw dorp, maar u woonde in Ganta. Uw ouders overleden in de oorlog in 1994, en u werd opgevoed door pleegouders. Uw zus overleed in 2002, twee maanden na de bevalling van haar baby P.. U voedde de baby op, en sinds ongeveer 2005 werd u de derde echtgenote van de ex-man van uw zus, N. T. . U woonde in Ganta en de andere twee vrouwen van uw echtgenoot N. T. in het dorp. In 2007 begon u een opleiding verpleegkunde in Monrovia, waar u in december 2010 afstudeerde. U werkte een tijdje als verpleegster. In de eerste week van oktober 2021 reisde u naar Ivoorkust, om daar een visum voor België aan te vragen in de ambassade te Abidjan. Op 11 oktober 2021 reisde u naar België met uw paspoort met daarin dat visum. In België verbleef u twee weken in een hotel en u bezocht er het land met een vriend, de genaamde mister F.. Mister F. woonde ook in Ganta. Na uw verblijf van twee weken in België keerde u terug naar huis in Ganta.

Op 30 oktober 2021 vertelde uw man u dat u zich moest aansluiten bij de vrouwengemeenschap, de Female Circumcision Society, waardoor u zich ook dus eerst moest laten besnijden. Hiervoor moest u naar de Bush Society gaan. Hij wilde dat u deelnam aan de activiteiten van de gemeenschap en dat u tevens besneden zou worden zodat u zich niet aangetrokken zou voelen tot andere mannen. U wilde dit echter niet. Op 15 november 2021 heeft hij u dan met de dood bedreigd, omdat u weigerde dit te doen. U liet uw twee kinderen en nichtje achter thuis in Ganta, en vluchtte met behulp van uw vriend mister F. naar Ivoorkust. U vroeg een tweede visum voor België aan, wat u kreeg op 29 oktober 2021. Op 30 oktober 2021 reisde u terug naar Liberia, en u ging bij een vriendin wonen te Gbassella, een plaats op 10 minuten wandelen van Ganta. U verstopte zich daar, omdat u niet wou dat uw echtgenoot of uw kinderen u zouden zien. Op 6 december 2021 ontmoette u uw kinderen een laatste maal. U liet hen achter in uw huis te Ganta bij P., de dochter van uw in 2002 overleden zus. U reisde verder naar Monrovia, waar u zich een week verstopte. Vervolgens verliet u op 17 december 2021 Liberia met behulp van uw paspoort met daarin een visum voor België. U kwam aan in België op 18 december 2021. U werd op de luchthaven tegengehouden vanwege inconsistenties in uw visum. U werd ondervraagd door federale politie, en tijdens de redactie van hun verslag diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uw visumaanvraag was immers met valse documenten over uw beroep in Liberia opgesteld, hetgeen u ook nogmaals aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beweert dat uw echtgenoot u met de dood zou bedreigen omdat u weigerde toe te treden tot de Female Circumcision Society, u wilde niet besneden worden, wat moest gebeuren voor uw toetreden.

Ten eerste wijst het CGVS op dat u niet waarachtige verklaringen aflegde doorheen de procedure met betrekking tot uw verblijfplaatsen en meer in het algemeen met betrekking tot uw beweerd profiel. In eerste instantie is er het feit dat u op uw Facebookpagina's (één van uw Facebookpagina's werd het laatst gebruikt in 2015, en een andere laatst in 2019) steeds vermeldt dat u in Zwedru woonde. Op uw 'oudste' Facebookpagina stond ook vermeld dat u als een verpleegster werkte in het (...) Ziekenhuis, wederom in Zwedru gelegen. Nergens in uw verklaringen voor DVZ of het CGVS hebt u echter ooit uitgelegd dat u in Zwedru werkte. Bovendien beweerde u ook dat u uw eerste werk pas begon in een kliniek in Ganta in 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Het document van Dek-ta Loan Link dat u bijhad toen u aankwam op de luchthaven van Brussel-Zaventem, zoals ook te vinden in het

document van de federale politie nr. BN/21-03.268, werd ook opgesteld in Zwedru, en uw adres werd aangegeven als (...), zoals het bovenvermelde ziekenhuis in Zwedru. Alle informatie, inclusie de reacties van uw Facebookvrienden, wijzen er echter op dat op een gegeven moment al zeker in Zwedru, de hoofdstad van 'Grand Gedeh County', woonde (zie administratief dossier). Dat u hierover informatie trachtte achter te houden, is nefast voor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd geconfronteerd met de informatie over Zwedru, en u legde uit dat het oude Facebookpagina's waren, en dat u veel pagina's had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Op uw paspoort zou wel Ganta staan. Er staat inderdaad op dat u in Ganta geboren bent, maar dat zegt nog niets over uw latere verblijfsplaatsen. U legde vervolgens uit dat u soms van de ene plaats naar de andere ging, en dat hoewel Zwedru niet vlakbij Ganta is, men het wel met een motorbike kon doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U werd nogmaals gewezen op het belang van eerlijke verklaringen over waar u overal woonde, en dan legde u uit dat u in 2012 of 2013 vrienden bezocht terwijl u borstvoeding gaf. Uw verklaringen laten het na om duidelijkheid te scheppen over uw aanwezigheid in Zwedru en al de informatie die er beschikbaar is te weerleggen. Daarenboven wijst het CGVS ook nog op het feit dat u in 2014 een foto plaatste op Facebook, waaruit blijkt dat u toen een huis had gekocht op Peace Island wat, zoals u zelf aangaf, in Monrovia is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U ontkende dat dit uw huis was, en u legde uit dat mensen wel eens zo een dingen op Facebook zetten. Dit is geen aannemelijke verklaringen gezien u zelf antwoordde dat dat uw huis in Peace Island was. Verder stond ook op al uw visumaanvragen dat uw adres in Monrovia was, (...). De verklaring vage die u hiervoor gaf is dat de mensen dat document invulden en u dat adres gaven.

Ook wat betreft uw partner N. T. (de hoofdrolspeler in uw asielrelaas) probeert u het CGVS te misleiden over zijn ware identiteit en zijn profiel. U beweerde dat uw echtgenoot geen Facebookprofiel heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het CGVS vond echter een profiel van N. T. , de exacte naam van uw echtgenoot, waarvan alle informatie er op wijst dat dit de pagina van uw echtgenoot is. Immers, u bent met zowel uw 'oudere' als met uw meer recente Facebookprofiel, bevriend met dat van N. T. (zie administratief dossier). Wanneer u echter geconfronteerd werd met dit profiel, ontkende u dat dit uw echtgenoot is, u beweerde dat uw echtgenoot een oude man is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U bleef volhouden dat deze man niet uw echtgenoot is, en dat uw echtgenoot geen smartphone heeft. De man van wie het CGVS u het profiel toonde, zou u helemaal niet kennen. U plaatste vroeger echter regelmatig reacties op een heel aantal van zijn foto's, zoals terug te vinden is in het administratief dossier. Geconfronteerd met een van uw reacties op een foto van een meisje, geplaatst door N., kan u echter enkel "My love? Misschien is het iemand anders, maar niet ik. We zijn Afrikanen, we doen zo een dingen, het is niet ik." verklaren. Deze verklaring is maar matig in tegenstelling tot alle informatie die er op wijst dat dit profiel tot uw echtgenoot behoort. Dit Facebookprofiel van N. T. reageerde ook immers op uw verjaardagsfoto met de verklaring: "Happy birth day to you my dear I wish you many many more years to come". Dezelfde N. plaatste ook foto's van het diploma van een meisje genaamd C., wat tevens ook de naam van jullie dochter is. U kan dus niet zomaar beweren dat u deze man niet kent, terwijl het duidelijk is dat dit niet de waarheid is. Gezien de rol van uw echtgenoot in uw beweerde vervolging en gedwongen toetreding in de vrouwengemeenschap, is het van uitermate groot belang dat u waarachtige verklaringen over hem aflegt, hetgeen u duidelijk naliet te doen.

Tot slot blijkt uit verder onderzoek op uw ouder Facebookprofiel ook nog dat u een broer hebt, genaamd OB Smith. Uit diens uitgebreide Facebookpost, geplaatst op uw verjaardag, blijkt duidelijk dat u zijn oudere zus bent. Gedurende al de procedures voor de asielinstanties hebt u echter nooit verklaringen afgelegd over deze broer en u enkel melding maakte van een overleden zus genaamd Tutu (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8).

Gelet op het feit dat u er niet in slaagde om duidelijkheid te scheppen in uw verblijfsplaatsen, uw familie en uw partner, de protagonist van uw asielrelaas en gezien de veelheid aan tegenstrijdige informatie, wordt uw algemene geloofwaardigheid én die van uw asielrelaas reeds ernstig aangetast. Het is immers uitermate belangrijk voor de beoordeling van uw verhaal dat u ook waarachtige verklaringen aflegt over uw persoonlijke verblijfsplaatsen en situatie in Liberia.

Ten tweede slaagde u er ook niet in om geloofwaardig te maken dat uw echtgenoot N. T. u zou dwingen om u te laten besnijden en bij de vrouwengemeenschap / bush society te gaan. Zoals onder andere het rapport van 28 too many aangeeft, is genitale verminking in Liberia een soort van rite waar een jonge vrouw moet doorgaan om volwassen te worden, of een traditie ter voorbereiding van een huwelijk. Het zijn dan ook traditioneel de meisjes tussen 8 en 20 jaar oud, zeker omtrent die leeftijd, die geïnitieerd worden door middel van besnijdenis. Op het moment dat uw echtgenoot u voor het eerst vertelde dat hij wilde dat u besneden werd, had u al de leeftijd van 42 jaar. Dat u op die leeftijd nog niet besneden was, na meer dan 15 jaar huwelijk en het krijgen van twee kinderen, is an sich een tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde dwang tot besnijdenis. U beweerde dat het de twee andere echtgenotes waren die uw echtgenoot hebben aangemoedigd om u ook deel te laten uitmaken van deze

gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Deze twee vrouwen waren echter al deel van deze gemeenschap van voor de oorlog in 1989 en dus al zeer lang besneden. Het CGVS ziet niet in waarom ze dan opeens na meer dan 15 jaar huwelijk op de leeftijd van 42 jaar, u wel zouden willen laten besnijden. U legde uit dat ze in oktober 2021 begonnen met rekruteren in 'uw' dorp om vrouwen te besnijden, en dat uw echtgenoot er daarom op 30 oktober 2021 over begon te praten. Gevraagd waarom hij wilde dat u lid werd van de gemeenschap, legde u uit dat hij wilde dat u een lid werd van de gemeenschap en dat u geen aantrekking zou voelen tot andere mannen. U zou geen aantrekking meer voelen tot andere mannen nadat uw clitoris verwijderd was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U verklaarde telkens dat hij wilde dat u lid was, maar u bleef uiterst vaag waarom hij dat wilde. Nergens kon u uitleggen wat voor hem het belang was dat u er lid van was, zijn twee andere vrouwen waren immers ook al lid van deze gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). De uitleg dat u dan een goede vrouw zou zijn, is niet erg aannemelijk gezien u al sinds 2005 met hem getrouwd zou zijn geweest. Dat u dan 16 jaar later alsnog zou besneden moeten worden om een goede vrouw te zijn is niet geloofwaardig. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u voor DVZ nog verklaarde in 2010 getrouwd te zijn, in plaats van 2005. U werd geconfronteerd met het feit dat u toen al zo lang samen was met uw man, waarop u antwoordde dat dat de traditie gewoon weer begon in uw dorp begon in oktober, en dat ze er sinds de oorlog niet meer aan deden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het CGVS wijst er op dat informatie er op wijst dat de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) na het einde van de oorlog zeker nog plaats vond, en dat het niet in 2021 pas herbegon. Een ander element dat er op wijst dat u niet effectief vertrokken bent uit vrees voor besnijdenis, is het feit dat u uw twee dochters, C. en P., niet meenam ondanks het feit dat zij ook niet besneden waren. U legde uit dat dat kwam omdat u het geld niet had om met hen te reizen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19), ondanks dat u ook vreest dat zij slachtoffer zouden zijn van besnijdenis. Het is dan wel verwonderlijk, dat u hen in het huis achterliet waar u woonde, ondanks deze vrees. Het CGVS erkent dat het als alleenstaande vrouw op de vlucht niet gemakkelijk zou zijn om met drie kinderen te reizen, maar dat u hen niet eens naar een andere plaats hebt gebracht ondanks hun en uw vrees voor besnijdenis, is niet aannemelijk.

Wat betreft het verwijderen van de clitoris, en het feit dat uw echtgenoot wilde dat dit gebeurde bij zodat u zich niet aangetrokken voelde tot andere mannen, merkt het CGVS nog het volgende op. U beweerde dat u in oktober 2021 nog twee weken naar België reisde met een vriend van u, een man genaamd mister F.. Het is op zich wel opmerkelijk dat uw echtgenoot u wilde laten besnijden omwille van die reden, maar dat u wel kennelijk naar België kon reizen met een andere man (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U legde uit dat hij niet wist dat u naar België reisde, maar dat u gewoon naar Monrovia ging. Dit is ook echter niet in lijn met uw verklaringen over de controlerende echtgenoot die zelfs u wilde laten besnijden zodat u niet tot andere mannen aangetrokken zou zijn.

Ook wat betreft de doodsb bedreiging vanwege echtgenoot, is ook deze niet als geloofwaardig te beschouwen. Deze bedreiging zou op 30 november 2021 hebben plaatsgevonden. U werd herhaaldelijk aangespoord om hier meer in detail uitleg over te geven, maar u bleef bij loutere verklaringen dat hij zei dat hij u ging vermoorden, en dat u toen vertrokken bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Van iemand die recent nog dergelijke doodsb bedreigingen van haar echtgenoot kreeg, kan er wel verwacht worden dat zij hier ook doorleefde en gedetailleerde verklaringen over aflegde. Dat u niet in slaagde dit te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat u na uw beweerde vlucht uit uw eigen huis deed, is ook zeer opmerkelijk. Waar u in eerste instantie dus met behulp van uw vriend mister F. naar Abidjan in Ivoorkust reisde, koos u er voor om op 30 november 2021 terug te reizen naar Ganta, om daar in de buurt van uw huis in het huis van een vriendin te verblijven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). In plaats van dus op veilige afstand in Ivoorkust te verblijven, koos u er voor om terug te keren en 10 dagen te gaan wonen op 10 minuten wandelen van Ganta, en dus ook van de plaats waar u eerder moest van vluchten. Dit gedrag ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van uw echtgenoot. U beweerde dat u bij die vriend ging wonen uit vrees dat uw echtgenoot u zou zien, maar u ging dan wel op 10 minuten van uw huis verblijven. Het is niet aannemelijk dat u het verkoos om daar te verblijven, boven te verblijven in Ivoorkust of rechtstreeks naar Monrovia (vanwaar u het vliegtuig zou nemen) terug te gaan nadat u uw visum kreeg.

U werd gevraagd waarom u niet gewoon meteen naar Monrovia ging in plaats van in de buurt van Ganta te blijven, en u legde uit dat dat u hoorde dat uw echtgenoot u zou zoeken in Monrovia. Gevraagd waarom uw echtgenoot u zou zoeken in Monrovia, weet u dat eigenlijk niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het CGVS ziet niet in hoe uw echtgenoot u wel zou vinden in Monrovia, de grootste stad van Liberia, maar niet bij uw vriendin op 10 minuten wandelafstand van uw huis. Nogmaals geconfronteerd, legde u uit dat u geen geld had voor transport naar Monrovia. Dit is echter weinig geloofwaardig gezien u net zelf heen en terug bent gereisd naar Abidjan in Ivoorkust. U werd ook gevraagd waarom u niet gewoon in Ivoorkust bleef nadat u gevlucht was, waarop u uitlegde dat u geen

geld had om in Ivoorkust te blijven en ook een ticket te kopen om het land ter verlaten. Gezien u wel net daarvoor twee weken beweerdelijk in België doorbracht, dat uw vriend mister F. ook uw tweede visum sponsoorde in Ivoorkust, is het niet geloofwaardig dat u ook op die manier niet aan voldoende geld zou komen om in Ivoorkust te blijven in plaats van terug naar Liberia nabij uw huis te reizen voor uw vlucht uit het land.

Het CGVS merkt ook nog op dat, waar u voor het CGVS verklaarde van Ganta naar Ivoorkust te zijn gevlucht, hebt u voor DVZ uitgelegd dat u naar Monrovia vluchtte. Omdat het ook in Monrovia niet veilig was, ging u naar Abidjan, Ivoorkust om een visum te bekomen om zo sneller te vertrekken. Uw verklaringen over het verloop van uw beweerde vlucht zijn dus ook strijdig doorheen de procedures, wat de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek verder onderuit haalt.

Volgens uw verklaringen was u dus nog in Liberia van 1 december tot 17 december 2021, maar bent u ook nooit naar de politie gegaan om een klacht in te dienen voor de bedreigingen die uw echtgenoot uitte (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21-22). U ging niet naar de politie omdat het te lang zou duren, en omdat de politie in Afrika anders werkt dan hier. Het CGVS merkt op dat de bescherming die de politie kan bieden niet absoluut moet zijn, geen enkele natie kan dit bieden. Van een verzoeker met een gegronde vrees tot vervolging, die daarenboven toch ook nog enige tijd in haar land verbleef, kan er echter wel verwacht worden dat ze zich in eerste instantie aanbiedt bij de veiligheidsdiensten van haar land van herkomst om haar veiligheid te garanderen. Dat u dit niet gedaan hebt, en zelfs niet overwogen hebt, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

U legde ook geen waarachtige verklaringen af over de toedracht van uw reis naar België. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat op 11 oktober 2021 naar België reisde, en dat u dat deed om een vriend te bezoeken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U reisde met een vriend van u, Mister F., en u bleef twee weken en keerde terug naar Liberia. Jullie zaten samen op hotel voor twee weken en u gaf toe dat de informatie in uw visumdossier over de goud-en diamantbedrijven enkel maar was om een visum te bekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Uit de stempels uit uw paspoort, blijkt daarentegen dat u 13 oktober 2021 aankwam in Brussel, en de exitstempel dateert al van 16 oktober 2021. U was in totaal dus maar 4 dagen in België. Dit in combinatie met het feit dat u ook gelogen hebt - tot twee maal toe - over uw connectie met de goudhandel, om de visa te bekomen, maakt duidelijk dat u er niet voor terugdeinst om uw verklaringen aan te passen naar gelang het gewenste resultaat.

Wat betreft het medisch document dat u nog toevoegde, om aan te tonen dat u geen genitale verminking onderging, is dat een element dat niet ter discussie staat in deze beslissing. Waar het dus wel aantoonde dat u nooit besneden was, is dit an sich niet voldoende om uw persoonlijke vrees om besneden te worden in uw land van herkomst aan te tonen. Hierbij werd ook gekeken naar uw persoonlijke omstandigheden, en uw beweerde dwang vanwege uw echtgenoot die u niet geloofwaardig kon maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van:

"- Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève),

-Schending van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen -Schending van artikels 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6, 57/6/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikel 33 et 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 29, 30, 32 et 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)

-Schending artikel 4 en 24 van het Handvest voor de Grondrechten van de EU en artikel 22 Grondwet

-Schending van artikel 6 EVRM."

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Zij gaat in op de motieven met betrekking tot de beoordeling van haar geloofwaardigheid, betoogt dat er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar haar kwetsbaar profiel en benadrukt ten slotte haar doorleefde verklaringen over de praktijk van besnijdenis.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekster stelt dat haar polygame echtgenoot haar met de dood heeft bedreigd omdat ze weigerde toe te treden tot de Female Circumcision Society. Verzoekster wilt niet besneden worden, wat moest gebeuren voor haar toetreding.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.4.2. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, ten eerste vast dat verzoekster niet waarachtige en misleidende verklaringen heeft afgelegd doorheen de procedure en er niet in slaagde om duidelijkheid te scheppen over haar verblijfplaatsen, haar familie en partner die de protagonist is van haar asielrelaas. Er wordt dan ook terecht geoordeeld dat de veelheid aan tegenstrijdige informatie de algemene geloofwaardigheid en het vluchtrelaas van verzoekster reeds ernstig aantast.

In de bestreden beslissing is op correcte en pertinente wijze het volgende vastgesteld:

“Ten eerste wijst het CGVS op dat u niet waarachtige verklaringen aflegde doorheen de procedure met betrekking tot uw verblijfplaatsen en meer in het algemeen met betrekking tot uw beweerd profiel. In eerste instantie is er het feit dat u op uw Facebookpagina's (één van uw Facebookpagina's werd het laatst gebruikt in 2015, en een andere laatst in 2019) steeds vermeld dat u in Zwedru woonde. Op uw 'oudste' Facebookpagina stond ook vermeld dat u als een verpleegster werkte in het (...) Ziekenhuis, wederom in Zwedru gelegen. Nergens in uw verklaringen voor DVZ of het CGVS hebt u echter ooit uitgelegd dat u in Zwedru werkte. Bovendien beweerde u ook dat u uw eerste werk pas begon in een kliniek in Ganta in 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Het document van Dek-ta Loan Link dat u bijhad toen u aankwam op de luchthaven van Brussel-Zaventem, zoals ook te vinden in het document van de federale politie nr. BN/21-03.268, werd ook opgesteld in Zwedru, en uw adres werd aangegeven als (...), zoals het bovenvermelde ziekenhuis in Zwedru. Alle informatie, inclusief de reacties van uw Facebookvrienden, wijzen er echter op dat op een gegeven moment al zeker in Zwedru, de hoofdstad van 'Grand Gedeh County', woonde (zie administratief dossier). Dat u hierover informatie trachtte achter te houden, is nefast voor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd geconfronteerd met de informatie over Zwedru, en u legde uit dat het oude Facebookpagina's waren, en dat u veel pagina's had (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Op uw paspoort zou wel Ganta staan. Er staat inderdaad op dat u in Ganta geboren bent, maar dat zegt nog niets over uw latere verblijfplaatsen. U legde vervolgens uit dat u soms van de ene plaats naar de andere ging, en dat hoewel Zwedru niet vlakbij Ganta is, men het wel met een motorbike kon doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U werd nogmaals gewezen op het belang van eerlijke verklaringen over waar u overal woonde, en dan legde u uit dat u in 2012 of 2013 vrienden bezocht terwijl u borstvoeding gaf. Uw verklaringen laten het na om duidelijkheid te scheppen over uw aanwezigheid in Zwedru en al de informatie die er beschikbaar is te weerleggen. Daarenboven wijst het CGVS ook nog op het feit dat u in 2014 een foto plaatste op Facebook, waaruit blijkt dat u toen een huis had gekocht op Peace Island wat, zoals u zelf aangaf, in Monrovia is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U ontkende dat dit uw huis was, en u legde uit dat mensen wel eens zo een ding op Facebook zetten. Dit is geen aannemelijke verklaringen gezien u zelf antwoordde dat dat uw huis in Peace Island was. Verder stond ook op al uw visumaanvragen dat uw adres in Monrovia was, (...). De verklaring vage die u hiervoor gaf is dat de mensen dat document invulden en u dat adres gaven.

Ook wat betreft uw partner N. T. (de hoofdrolspeler in uw asielrelaas) probeert u het CGVS te misleiden over zijn ware identiteit en zijn profiel. U beweerde dat uw echtgenoot geen Facebookprofiel heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het CGVS vond echter een profiel van N. T., de exacte naam van uw echtgenoot, waarvan alle informatie er op wijst dat dit de pagina van uw echtgenoot is. Immers, u bent met zowel uw 'oudere' als met uw meer recente Facebookprofiel, bevriend met dat van N. T. (zie administratief dossier). Wanneer u echter geconfronteerd werd met dit profiel, ontkende u dat dit uw echtgenoot is, u beweerde dat uw echtgenoot een oude man is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). U bleef volhouden dat deze man niet uw echtgenoot is, en dat uw echtgenoot geen smartphone heeft. De man van wie het CGVS u het profiel toonde, zou u helemaal niet kennen. U plaatste vroeger echter regelmatig reacties op een heel aantal van zijn foto's, zoals terug te vinden is in het administratief dossier. Geconfronteerd met een van uw reacties op een foto van een meisje, geplaatst door N., kan u echter enkel “My love? Misschien is het iemand anders, maar niet ik. We zijn Afrikanen, we doen zo een ding, het is niet ik.” verklaren. Deze verklaring is maar matig in tegenstelling tot alle informatie die er op wijst dat dit profiel tot uw echtgenoot behoort. Dit Facebookprofiel van N. T. reageerde ook immers op uw verjaardagsfoto met de verklaring: “Happy birth day to you my dear I wish you many many more years to come”. Dezelfde N. plaatste ook foto's van het

diploma van een meisje genaamd C., wat tevens ook de naam van jullie dochter is. U kan dus niet zomaar beweren dat u deze man niet kent, terwijl het duidelijk is dat dit niet de waarheid is. Gezien de rol van uw echtgenoot in uw beweerde vervolging en gedwongen toetreding in de vrouwengemeenschap, is het van uitermate groot belang dat u waarachtige verklaringen over hem aflegt, hetgeen u duidelijk naliet te doen.

Tot slot blijkt uit verder onderzoek op uw ouder Facebookprofiel ook nog dat u een broer hebt, genaamd OB Smith. Uit diens uitgebreide Facebookpost, geplaatst op uw verjaardag, blijkt duidelijk dat u zijn oudere zus bent. Gedurende al de procedures voor de asielinstanties hebt u echter nooit verklaringen afgelegd over deze broer en u enkel melding maakte van een overleden zus genaamd Tutu (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8)."

Verzoekster betoogt dat zij wordt geconfronteerd met informatie op Facebook-pagina's zonder dat zij deze communicatie ter lezing kreeg voorgelegd en zonder dat enige repliek mogelijk was. Ze meent dat het tonen van een beeldscherm niet kan volstaan om haar verdediging te voeren.

De Raad moet hieromtrent vaststellen dat verzoekster tijdens haar gehoor uitdrukkelijk werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden omtrent haar verblijfplaatsen en partner (persoonlijk onderhoud, p. 12 en 22). De Raad stipt verder aan dat in de bestreden beslissing omstandig rekening wordt gehouden met haar uitleg, waarin ze ook thans via haar verzoekschrift volhardt, doch verzoekster kan met haar loutere poneringen de beschikbare informatie niet weerleggen.

Daarenboven moet vastgesteld worden dat aan het administratief dossier de afschriften zijn toegevoegd van verschillende Facebook-profielen waarin de relevante informatie is aangeduid alsook de aangehaalde reacties en posts. Verzoekster heeft aldus afdoende kennis van welke specifieke tegenstrijdigheden haar worden verweten. Verzoekster heeft in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht overigens de mogelijkheid opmerkingen te maken over de inhoud van de bevindingen op sociale media.

In het verzoekschrift wordt met betrekking tot de motieven aangaande de bevindingen op sociale media betreffende haar partner bijkomend gesteld dat de namen N. T. en C. vaak voorkomende namen zijn in Liberia. Verzoekster stelt dat zij ook verklaard heeft dat ze vrienden heeft onder deze namen, doch deze opmerking niet terug te vinden is haar gehoor. De Raad moet echter vaststellen dat verzoekster met haar ongestaafd betoog er niet in slaagt afbreuk te doen aan de concrete bevindingen van de commissaris-generaal. Zo kan verzoekster met haar poneringen niet weerleggen dat alle informatie erop wijst dat haar partner wel een Facebookprofiel heeft waarop zij eveneens reacties plaatste en met datzelfde profiel ook een reactie werd geplaatst bij haar verjaardagsfoto. De Raad stipt hierbij aan dat verzoekster voorhoudt dat haar echtgenoot een "oude man" is en dus niet de man afgebeeld op het gevonden Facebookprofiel, doch zij tracht hier, gelet op het belang van duidelijke en waarachtige verklaringen omtrent de man die zij zou vrezen, geenszins enige verduidelijking in te scheppen door bijvoorbeeld foto's van haar voorgehouden "oude man", diens identiteitsgegevens of andere bewijzen neer te leggen. Bovendien moet vastgesteld worden dat zij bij de DVZ verklaarde dat haar echtgenoot 43 jaar oud is (Verklaring DVZ van 28 december 2021, p. 8) zodat het niet ernstig voorkomt dat zij bij confrontatie met haar tegenstrijdigheid opeens poneert dat haar echtgenoot een oude man is.

Wat betreft de vaststelling dat uit haar Facebookprofiel blijkt dat zij een broer heeft terwijl zij dit niet heeft aangegeven, volhardt verzoekster dat zij geen broer heeft en dat het onmogelijk is hiervan een bewijs voor te leggen. Hiermee weerlegt zij echter geenszins de concrete bevinding dat deze persoon een uitgebreide Facebookpost plaatste op haar verjaardag waaruit duidelijk blijkt dat zij de oudere zus is. Bovendien moet de Raad erop wijzen dat wat er ook van zij, zij met dit beknopt betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de overige meerdere tegenstrijdigheden.

Door louter te volharden in niet waarachtige verklaringen en te stellen dat men voorzichtig moet zijn met de inhoud van sociale media hetgeen niet altijd strookt met de realiteit, kan verzoekster de concrete motieven die steun vinden in de stukken van het dossier echter niet ombuigen.

Waar verzoekster kritiek uit op de notities van het gehoor en aanvoert dat zij gezien de versnelde procedure haar notities niet kon nalezen en corrigeren gezien deze haar samen met de beslissing werden overgemaakt, wordt op het volgende gewezen.

Artikel 57/5quater, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat schriftelijk een kopie kan aanvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Wanneer deze aanvraag de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. Er wordt verder in deze bepaling gesteld dat de kopie van de notities door de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

Artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat wanneer onder meer artikel 57/6/1, § 1 wordt toegepast, quod in casu, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming. Gelet op het bepaalde in artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet kan verzoekster in casu verweerder niet verwijten haar de notities samen met de bestreden beslissing te hebben overgemaakt.

De Raad moet in dit verband echter eveneens bemerken dat - daargelaten verzoekster en haar advocaat op het einde van het gehoor stelden geen opmerkingen te hebben - noch verzoekster, noch haar raadsman/-vrouw op het einde van het persoonlijk onderhoud hebben aangegeven een kopie van de notities van het onderhoud te willen ontvangen. In tegendeel, op de vraag of er een kopie werd gewenst, werd negatief geantwoord (persoonlijk onderhoud, p. 24). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er pas op 26 januari 2022 dergelijke intentie kenbaar werd gemaakt en op 27 januari de effectieve aanvraag werd vervolledigd om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te ontvangen.

Daargelaten bovenstaande vaststellingen, staat het verzoekster overigens vrij om eventuele opmerkingen over de inhoud van het gehoorverslag kenbaar te maken in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht, wat zij ook heeft gedaan.

Verzoekster meent dat de notities onsamenhangend en onduidelijk zijn doch de Raad kan dit betoog niet volledig volgen. Er kan uit het gehoor niet afgeleid worden dat er zich dermate moeilijkheden voordeden dat kan gesteld worden dat er een onsamenhangend, onvolwaardig en onzorgvuldig gehoor heeft plaatsgevonden. Verzoekster werd immers uitvoerig gehoord, waarbij haar zowel gerichte vragen werden gesteld als ook de mogelijkheid werd geboden om uitgebreid haar vrees bij terugkeer naar Liberia toe te lichten. Bij onduidelijkheden werden de vragen opnieuw gesteld of geherformuleerd (bijvoorbeeld: persoonlijk onderhoud, p. 7, 14). Dat verzoekster zelf tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd, kan in casu verweerder niet worden verweten.

Verzoekster betoogt vervolgens dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en op het CGVS.

In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts voorziet in de verplichting om een verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Hoe dan ook moet opgemerkt worden dat in het verslag aan de Koning bij dit Koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat voormeld artikel 17 de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. De Raad moet er in dit verband nog op wijzen dat verzoekster in casu tijdens haar gehoor op het CGVS toch wel werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid wat betreft haar vluchtroute (persoonlijk onderhoud, p. 23).

Verzoekster heeft overigens door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van onderhavig beroep de mogelijkheid gehad om te reageren op alle vastgestelde tegenstrijdigheden. Zij slaagt er echter niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren dan wel te weerleggen.

Daar waar verzoekster nog stelt dat de inhoud van het gehoorverslag bij de DVZ niet met haar is overlopen geweest, kan dit niet blijken uit het administratief dossier. Zo gaf verzoekster aan niets te willen toevoegen, ze bevestigde uitdrukkelijk dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen alsook te weten dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar verzoek wordt verworpen (Vragenlijst 28 december 2021, punt 8). Bovendien werd het verslag haar voorgelezen in het Engels.

Verzoekster maakte daarenboven tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, niettegenstaande zij werd bevraagd over haar interview bij de DVZ, geen enkele melding van enige misverstanden, fouten of verwarring tijdens dit gehoor bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 4).

Waar verzoekster nog in dit verband de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert, moet de Raad naast voorgaande vaststellingen er eveneens op wijzen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratie is, met aan het hoofd de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, ten aanzien van wie de regels eigen aan een procedure van jurisdictionele aard, met onder meer het recht op tegenspraak, niet van toepassing zijn. Er dient

benadrukt te worden dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638). Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De schending van artikel 6 van het EVRM wordt dan ook niet dienstig aangevoerd door verzoekster.

Ten tweede kan de Raad vaststellen dat de commissaris-generaal met reden het volgende heeft overwogen:

“Ten tweede slaagde u er ook niet in om geloofwaardig te maken dat uw echtgenoot N. T. u zou dwingen om u te laten besnijden en bij de vrouwengemeenschap / bush society te gaan. Zoals onder andere het rapport van 28 too many aangeeft, is genitale verminking in Liberia een soort van rite waar een jonge vrouw moet doorgaan om volwassen te worden, of een traditie ter voorbereiding van een huwelijk. Het zijn dan ook traditioneel de meisjes tussen 8 en 20 jaar oud, zeker omtrent die leeftijd, die geïnitieerd worden door middel van besnijdenis. Op het moment dat uw echtgenoot u voor het eerst vertelde dat hij wilde dat u besneden werd, had u al de leeftijd van 42 jaar. Dat u op die leeftijd nog niet besneden was, na meer dan 15 jaar huwelijk en het krijgen van twee kinderen, is an sich een tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde dwang tot besnijdenis. U beweerde dat het de twee andere echtgenotes waren die uw echtgenoot hebben aangemoedigd om u ook deel te laten uitmaken van deze gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Deze twee vrouwen waren echter al deel van deze gemeenschap van voor de oorlog in 1989 en dus al zeer lang besneden. Het CGVS ziet niet in waarom ze dan opeens na meer dan 15 jaar huwelijk op de leeftijd van 42 jaar, u wel zouden willen laten besnijden. U legde uit dat ze in oktober 2021 begonnen met rekruteren in 'uw' dorp om vrouwen te besnijden, en dat uw echtgenoot er daarom op 30 oktober 2021 over begon te praten. Gevraagd waarom hij wilde dat u lid werd van de gemeenschap, legde u uit dat hij wilde dat u een lid werd van de gemeenschap en dat u geen aantrekking zou voelen tot andere mannen. U zou geen aantrekking meer voelen tot andere mannen nadat uw clitoris verwijderd was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U verklaarde telkens dat hij wilde dat u lid was, maar u bleef uiterst vaag waarom hij dat wilde. Nergens kon u uitleggen wat voor hem het belang was dat u er lid van was, zijn twee andere vrouwen waren immers ook al lid van deze gemeenschap (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). De uitleg dat u dan een goede vrouw zou zijn, is niet erg aannemelijk gezien u al sinds 2005 met hem getrouwd zou zijn geweest. Dat u dan 16 jaar later alsnog zou besneden moeten worden om een goede vrouw te zijn is niet geloofwaardig. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u voor DVZ nog verklaarde in 2010 getrouwd te zijn, in plaats van 2005. U werd geconfronteerd met het feit dat u toen al zo lang samen was met uw man, waarop u antwoordde dat dat de traditie gewoon weer begon in uw dorp begon in oktober, en dat ze er sinds de oorlog niet meer aan deden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het CGVS wijst er op dat informatie er op wijst dat de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) na het einde van de oorlog zeker nog plaats vond, en dat het niet in 2021 pas herbegon. Een ander element dat er op wijst dat u niet effectief vertrokken bent uit vrees voor besnijdenis, is het feit dat u uw twee dochters, C. en P., niet meenam ondanks het feit dat zij ook niet besneden waren. U legde uit dat dat kwam omdat u het geld niet had om met hen te reizen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19), ondanks dat u ook vreest dat zij slachtoffer zouden zijn van besnijdenis. Het is dan wel verwonderlijk, dat u hen in het huis achterliet waar u woonde, ondanks deze vrees. Het CGVS erkent dat het als alleenstaande vrouw op de vlucht niet gemakkelijk zou zijn om met drie kinderen te reizen, maar dat u hen niet eens naar een andere plaats hebt gebracht ondanks hun en uw vrees voor besnijdenis, is niet aannemelijk.

Wat betreft het verwijderen van de clitoris, en het feit dat uw echtgenoot wilde dat dit gebeurde bij zodat u zich niet aangetrokken voelde tot andere mannen, merkt het CGVS nog het volgende op. U beweerde dat u in oktober 2021 nog twee weken naar België reisde met een vriend van u, een man genaamd mister F.. Het is op zich wel opmerkelijk dat uw echtgenoot u wilde laten besnijden omwille van die reden, maar dat u wel kennelijk naar België kon reizen met een andere man (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). U legde uit dat hij niet wist dat u naar België reisde, maar dat u gewoon naar

Monrovia ging. Dit is ook echter niet in lijn met uw verklaringen over de controlerende echtgenoot die zelfs u wilde laten besnijden zodat u niet tot andere mannen aangetrokken zou zijn.

Ook wat betreft de doodsb bedreiging vanwege echtgenoot, is ook deze niet als geloofwaardig te beschouwen. Deze bedreiging zou op 30 november 2021 hebben plaatsgevonden. U werd herhaaldelijk aangespoord om hier meer in detail uitleg over te geven, maar u bleef bij loutere verklaringen dat hij zei dat hij u ging vermoorden, en dat u toen vertrokken bent (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Van iemand die recent nog dergelijke doodsb bedreigingen van haar echtgenoot kreeg, kan er wel verwacht worden dat zij hier ook doorleefde en gedetailleerde verklaringen over aflegde. Dat u niet in slaagde dit te doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoekster benadrukt hierbij dat zij behoort tot de mano en dat deze etnie besnijdenis als deel van hun Sande initiatie riten hanteren. Ze volhardt in haar uitleg dat de activiteiten van het genootschap een tijdlang verstoord waren door de uitbraak van ebola en erna covid doch in oktober 2021 werden hervat.

Verzoekster tracht vervolgens te verklaren hoe het kan dat haar partner van haar na vijftien jaar huwelijk een besnijdenis zou eisen. Zij wijst erop dat het wervingsproces terug op gang kwam in 2021 en dat haar echtgenoot een standpunt diende te nemen in het licht van zijn positie binnen de plattelandsgemeenschap en gelet op het gegeven dat hij reeds twee besneden vrouwen heeft, dit teneinde niet zelf gemarginaliseerd te worden door de gemeenschap. Verzoekster voert ten slotte aan dat hoewel zij reeds ouder is en het juist is dat traditioneel meisjes tussen 8 en 20 jaar gevisieerd worden, onderzoek tegelijkertijd aantoonde dat het risico op FGM in Liberia maar liefst 49,8 % bedraagt.

De Raad moet opmerken dat verzoekster met het volharden in haar verklaringen en haar verwijzingen naar algemene informatie er niet in slaagt in de gegeven omstandigheden een risico op besnijdenis in concreto aan te tonen. Verzoekster weerlegt immers geenszins de overweging dat uit informatie gevoegd aan het dossier blijkt dat de praktijk van FGM na het einde van de oorlog zeker nog plaatsvond en niet in 2021 herbegon zodat zij geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij opeens na meer dan 15 jaar huwelijk, op 42jarige leeftijd, gedwongen zou worden tot besnijdenis. Het gegeven dat zij niet besneden is, wat verzoekster benadrukt om aan te voeren dat dit een aanzienlijk risico creëert in geval van terugkeer, is ook volgens de Raad meer een tegenindicatie voor de beweemde dwang tot besnijdenis gelet op voorgaande vaststellingen.

De Raad stelt nog vast dat verzoekster de vaststelling dat haar verklaringen niet in lijn liggen met het geschetste beeld van een controlerende man die haar zelfs wilde laten besnijden zodat ze zich niet tot andere mannen aangetrokken zou voelen, niet weerlegt. Evenmin wordt er in het verzoekschrift ingegaan op het oordeel dat van iemand die recent nog dergelijke doodsb bedreigingen van haar echtgenoot kreeg, er wel kan verwacht worden dat zij hier ook doorleefde en gedetailleerde verklaringen over aflegde, waarin verzoekster echter niet slaagde wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt.

Wat betreft de vlucht uit Liberia zonder haar kinderen benadrukt verzoekster dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikte om visa voor haar kinderen te bekomen. Hiermee kan zij echter het voorgaande motief dat zij haar kinderen niet eens naar een andere plaats heeft gebracht ondanks de vrees voor besnijdenis niet in een ander daglicht stellen, te meer blijkt dat zij op 10 minuten wandelafstand van Ganta na haar vlucht bij een vriend kon verblijven, waarvan in het verzoekschrift wordt gesteld dat deze verblijfplaats haar echtgenoot niet bekend is, alsook in Monrovia (persoonlijk onderhoud, p. 20).

Aangaande verzoeksters vlucht uit Ganta wordt in de bestreden beslissing verder op correcte gronden het volgende opgemerkt:

"Wat u na uw beweemde vlucht uit uw eigen huis deed, is ook zeer opmerkelijk. Waar u in eerste instantie dus met behulp van uw vriend mister F. naar Abidjan in Ivoorkust reisde, koos u er voor om op 30 november 2021 terug te reizen naar Ganta, om daar in de buurt van uw huis in het huis van een vriendin te verblijven (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). In plaats van dus op veilige afstand in Ivoorkust te verblijven, koos u er voor om terug te keren en 10 dagen te gaan wonen op 10 minuten wandelen van Ganta, en dus ook van de plaats waar u eerder moest van vluchten. Dit gedrag ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw beweemde vrees ten aanzien van uw echtgenoot. U beweemde dat u bij die vriend ging wonen uit vrees dat uw echtgenoot u zou zien, maar u ging dan wel op 10 minuten van uw huis verblijven. Het is niet aannemelijk dat u het verkoos om daar te verblijven, boven te verblijven in Ivoorkust of rechtstreeks naar Monrovia (vanwaar u het vliegtuig zou nemen) terug te gaan nadat u uw visum kreeg.

U werd gevraagd waarom u niet gewoon meteen naar Monrovia ging in plaats van in de buurt van Ganta te blijven, en u legde uit dat u hoorde dat uw echtgenoot u zou zoeken in Monrovia. Gevraagd waarom uw echtgenoot u zou zoeken in Monrovia, weet u dat eigenlijk niet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Het CGVS ziet niet in hoe uw echtgenoot u wel zou vinden in Monrovia, de

grootste stad van Liberia, maar niet bij uw vriendin op 10 minuten wandelafstand van uw huis. Nogmaals geconfronteerd, legde u uit dat u geen geld had voor transport naar Monrovia. Dit is echter weinig geloofwaardig gezien u net zelf heen en terug bent gereisd naar Abidjan in Ivoorkust. U werd ook gevraagd waarom u niet gewoon in Ivoorkust bleef nadat u gevlucht was, waarop u uitlegde dat u geen geld had om in Ivoorkust te blijven en ook een ticket te kopen om het land ter verlaten. Gezien u wel net daarvoor twee weken beweerdelijk in België doorbracht, dat uw vriend mister F. ook uw tweede visum sponsoorde in Ivoorkust, is het niet geloofwaardig dat u ook op die manier niet aan voldoende geld zou komen om in Ivoorkust te blijven in plaats van terug naar Liberia nabij uw huis te reizen voor uw vlucht uit het land.

Het CGVS merkt ook nog op dat, waar u voor het CGVS verklaarde van Ganta naar Ivoorkust te zijn gevlucht, hebt u voor DVZ uitgelegd dat u naar Monrovia vluchtte. Omdat het ook in Monrovia niet veilig was, ging u naar Abidjan, Ivoorkust om een visum te bekomen om zo sneller te vertrekken. Uw verklaringen over het verloop van uw beweerde vlucht zijn dus ook strijdig doorheen de procedures, wat de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek verder onderuit haalt."

Door slechts te poneren dat zij bij een vriend verbleef waarvan de verblijfplaats haar man niet bekend was en naar de Ivoorkust diende te reizen voor een visum, slaagt verzoekster er niet in de bovenstaande pertinente en concrete motieven dat het niet aannemelijk is dat zij verkoos te verblijven dichtbij Ganta in plaats van te blijven in de Ivoorkust of Monrovia te ontcrachten. Verzoekster voert overigens geen enkel dienstig verweer aangaande haar tegenstrijdige verklaringen over het verloop van haar vlucht.

Ten slotte wordt door de commissaris-generaal terecht overwogen:

"U legde ook geen waarachtige verklaringen af over de toedracht van uw reis naar België. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat op 11 oktober 2021 naar België reisde, en dat u dat deed om een vriend te bezoeken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). U reisde met een vriend van u, Mister F., en u bleef twee weken en keerde terug naar Liberia. Jullie zaten samen op hotel voor twee weken en u gaf toe dat de informatie in uw visumdossier over de goud-en diamantbedrijven enkel maar was om een visum te bekomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 13). Uit de stempels uit uw paspoort, blijkt daarentegen dat u 13 oktober 2021 aankwam in Brussel, en de exitstempel dateert al van 16 oktober 2021. U was in totaal dus maar 4 dagen in België. Dit in combinatie met het feit dat u ook gelogen hebt - tot twee maal toe - over uw connectie met de goudhandel, om de visa te bekomen, maakt duidelijk dat u er niet voor terugdeinst om uw verklaringen aan te passen naar gelang het gewenste resultaat."

Verzoekster laat deze pertinente en concrete motieven volledig ongemoeid. De Raad stipt hierbij geheel ten overvloede aan dat het eerder verblijf van verzoekster van slechts enkele dagen in België, wel bijzonder opmerkelijk is gezien meerdere vastgestelde onwaarheden.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing en de vaststellingen van de Raad, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en de algehele geloofwaardigheid, en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan wordt besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters problemen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in de vrees voor vervolging en het herhalen of op punt stellen van de verklaringen, of een verweer voeren tegen overvloedige motieven alsook in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het benadrukken van verzoeksters profiel.

2.2.4.3. Verzoekster voert voorts aan dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar haar kwetsbaar profiel en dat hiermee onvoldoende rekening is gehouden.

Zij meent dat haar verblijf in detentie wijst op een verhoogde kwetsbaarheid gezien zij niet de kans heeft gehad om de juiste professionele en psychologische hulp in te schakelen. Ze bekritiseert het gegeven dat haar geen bijzondere procedurele noden werden toegekend ondanks haar detentie. Verder wijst zij erop hoe moeilijk het was voor haar om een gedetailleerd samenhangend relaas te vormen hetgeen ook zou blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, waar grammaticaal wat aan hapert. Verzoekster wijst ten slotte op het gegeven dat zij niet besneden is en op een aantal traumatiserende ervaringen hetgeen resulteert in onsamenhangendheid en een hoge mate aan stress.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar betoog geenszins aantoont dat zij niet op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure internationale bescherming. Verzoekster beweert niet de kans te hebben gehad om de juiste professionele en psychologische hulp

in te schakelen doch nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster aangaf nood te hebben aan psychologische hulp. In dit verband moet opgemerkt worden dat verzoekster bij de DVZ uitdrukkelijk werd gevraagd naar elementen of omstandigheden die haar deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken doch hierop negatief antwoordde (Vragenlijst bijzondere procedurele noden van 28 december 2021, vraag 1). Verzoekster verklaarde verder op het CGVS zich goed te voelen en er werd haar meegedeeld dat zij ieder moment het persoonlijk onderhoud mocht onderbreken om een vraag te stellen of een opmerking te maken (persoonlijk onderhoud, p. 3), een mogelijkheid die zij niet heeft benut om enige inhoudelijke opmerkingen te geven bij haar gehoor. Verzoekster maakte noch bij de aanvang van haar gehoor, noch gedurende het verdere verloop enige melding van psychische problemen die haar zouden verhinderen om de gehoren verder te zetten of om volwaardige, samenhangende verklaringen af te leggen. Verzoekster en haar advocaat die haar bijstond formuleerden evenmin enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van de gehoren de kans werd geboden (persoonlijk onderhoud, p. 23-24). Geconfronteerd met haar meerdere tegenstrijdigheden gaf verzoekster overigens ook geenszins psychische problemen, trauma's of een hoge mate van stress aan die haar beletten eenduidige verklaringen af te leggen. Zij noch de aanwezige advocaat maakten tijdens haar gehoor voor het CGVS kenbaar dat de meerdere tegenstrijdigheden zijn te verklaren door haar mentale toestand. Uit het gehoorverslagen van het CGVS blijkt verder dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en uit het gegeven dat er grammaticale fouten zouden zijn weergegeven, kunnen geen problemen worden afgeleid. Tot op heden wordt geen enkel attest aangebracht waaruit kan blijken dat er een zodanige aantasting is van het cognitief geheugen dat hiermee de meerdere tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden te zijn verklaren.

Verzoekster laat daarenboven na aan te tonen dat of op welke wijze haar voorgehouden kwetsbaar profiel van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Niettegenstaande de leugens en meerdere tegenstrijdigheden heeft de commissaris-generaal overigens een grondig onderzoek van verzoeksters vluchtmotieven gevoerd.

Waar verzoekster wijst op een hoge mate van stress omwille van haar traumatische ervaringen, hetgeen een invloed zou gehad hebben op haar relaas, merkt de Raad op dat een zekere mate van stress inherent is aan elk gehoor, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

Het gegeven dat zij niet besneden is, wat verzoekster benadrukt om aan te voeren dat dit een aanzienlijk risico creëert in geval van terugkeer en duidt op een kwetsbaar profiel, is ook volgens de Raad meer een tegenindicatie voor de beweerde dwang tot besnijdenis gelet op voorgaande vaststellingen.

Verzoekster brengt gelet op het voorgaande onvoldoende concrete elementen aan waaruit een (verhoogde) kwetsbaarheid blijkt alsook onvoldoende elementen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. In de gegeven omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt haar niet bevraagd te hebben over haar polygaam huwelijk en eerdere geweldpleging en dat geen sprake is van een 'uitdieping' van het profiel van haar echtgenoot, stipt de Raad aan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel bij verzoekster zelf ligt. Het is de taak van de verzoekster om de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster grondig en correct ondervraagd werd en uitgebreid de kans heeft gekregen om haar problemen toe te lichten. Verzoekster kon haar verzoek om internationale bescherming toelichten op de Dienst Vreemdelingenzaken, in de vragenlijst, en tevens gedurende haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Indien verzoekster meent dat zij over een of ander onderwerp nog bijkomende inlichtingen heeft dan kon zij dit op het einde van het gehoor nog opmerken

of bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoekster die de door haar aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en aannemelijk karakter ervan moet aantonen. Verzoekster brengt overigens ook in het verzoekschrift geen concrete feiten aan die een ander licht op huidige beoordeling kunnen werpen.

2.2.4.4. Verzoekster benadrukt ten slotte haar doorleefde verklaringen over de praktijk van besnijdenis en wijst erop dat zij tijdens haar gehoor “zeer veel” “insiderinformatie” heeft verstrekt over de initiatiepraktijken.

Dit betoog kan echter de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeksters verklaringen dermate tegenstrijdig en weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door haar ingeroepen vluchtmotieven, niet verschonen. De motivering in de bestreden beslissing vindt immers steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent, en blijft aldus overeind. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift louter tot het herhalen van het vluchtrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van post factum-verklaringen maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees te herstellen.

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt en die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.4.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen laten toe te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen en kan zij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekster dat zij in Liberia geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoekster de schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten aanvoert en van artikel 22 van de Belgische Grondwet, moet vastgesteld worden dat zij geenszins uiteenzet waarom zij meent dat deze artikelen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

2.2.7. Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 22 maart 2018 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.8. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel van 4 van het Handvest van de grondrechten worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar doet hij enkel uitspraak over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten niet aan de orde.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord door een medewerker van het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in het Engels. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU